Б Ю Л Е Т Е Н Ь

Українського Національно-Державного Союзу (УНДС)

Ч. 6 - 7. Липень - Серпень 1951

---

27 липня 1951

До Президії Конференції
Українського Національно-Державного Союзу.

Високошановні Панове !

Сердечно дякую за Ваше запрошення на Конференцію з нагоди 5-ої річниці існування Вашої Організації.

В цей день, коли Ви зібралися, щоб переглянути перейдений шлях і глянути в перспективу майбутнього, я прошу передати всім учасникам Конференції мої найкращі привіти і побажання успішної праці.

Роблю це з особливою приємністю, бо Ваш Союз від самого свого заснування бере активну і позитивну участь у загально-національній визвольній роботі та твердо стоїть на позиціях підтримки нашого Державного Центру.

Приємно мені це робити ще й тому, що в рядах Вашої справді соборницької Організації зійшлися до гурту представники всіх земель України для спільної праці на користь нашої поневоленої Батьківщини.

Хай же традиції наших визвольних змагань і гасла Великого Патрона Вашої Організації, незабутнього Головного Отамана Симона Петлюри, ведуть Вас далі по шляху боротьби і праці для відновлення Незалежної і Соборної Української Народньої Республіки.

Щасти Боже !

Андрій Лівицький

КОНФЕРЕНЦІЯ В П'ЯТУ РІЧНИЦЮ ІСНУВАННЯ УНДС.

28 липня 1951 року в Мюнхені відбулася урочиста конференція, присвячена п'ятій річниці існування Українського Національно-Державного Союзу /УНДС/.

На Конференцію з'явилися 29 делеґатів, що репрезентували 8 осередків. Англійська зона була заступлена проф. П. Зайцевим, Австрія - інж. Є.Іловінським. Серед гостей був присутній Комендант УНГ - отаман Т. Бульба-Боровець. Конференція носила замкнутий характер і була внутрішнім святом Організації.

За президіяльним столом зайняли місце Президія ЦК: ред. М. Лівицький, проф. Д. Зайців, полк. М.Шраменко, суддя І.Іножарський, проф. С. Бервицький і ред. І. Липовецький.

Конференцію було відкрито вступним словом урядуючого голови ред. М.Лівицького. Вставанням було вшановано пам'ять Патрона Організації Головного Отамана Симона Петлюри і всіх тих, що віддали своє життя в українській визвольній боротьбі. Було згадано також померших членів УНДС: бл. пам. В. Чайківського, В. Лукіяновича, Н. Кибалюва, Д. Ковпаненка і О. Петлюру.

В своєму вступному слові ред. М. Лівицький дав характеристику головних етапів життя і праці УНДС.

Член Президії ЦК І. Іножарський відчитав довгу низку привітань, а серед них: від Пана Президента А. Лівицького, Голови ВО УНРади проф. І. Мазепи ген.-полк. М.Омельяновича-Павленка, голови УНДС проф.М. Олексіїва,від Української Соціялістичної Партії, від Союзу Українських Ветеранів, від Головного Виконавчого Комітету Т-ва Допомоги Українській Національній Ґвардії в Америці, від новойорського відділу цього Т-ва, від Орг. Комітету ОДУМ-у в Англії, від відділу УНДС в ЗДА в Новому Йорку, від групи членів УНДС в Мінніаполіс, Філядельфії, Буффало, Вашинґтоні-Балтімора, від Центрального Бюра УНДС в Австралії, від Є. Пиндуса, М.Добрянського та групи членів на чолі з О.Бондарівським в Англії, від осередку УНДС в Кляйнкетці, від осередку УНДС в Мюнхені - Функ касерне, в Діллінґені, тощо.

Крім того на Конференцію надійшло багато привітань й від поодиноких членів і прихильників УНДС з різних країн.

УНДС в п'яту річницю його існування вітали: проф. Б.Іваницький /окремим листом, як член УНДС/, ґен. М. Крат з Англії, О. Антипів, Є. Приходько, І. Крамаренко, І. Кабачків, П. Самойлів, Я. Танцюра, К.Марущак, А.Зубенко, І.Миколаєнко з ЗДА, Б.Лисянський, М.Битинський, полк. Приходько, М. Ільченко і інші.

З великим зацікавленням і увагою була вислухана Конференцією привітальна промова Команданта УНГ от. Т. Бульби-Боровця, в якій він підкреслив спорідненість УНГ і УНДС, скристалізував позиції, на яких стояла і стоїть УНГ та підкреслив, що для неї УНДС є вищою політичною інстанцією і дороговказом нашої визвольної боротьби.

Заслухавши привітання, Конференція приступила до дальшого порядку денного, яким були доповіді:

1. "П'ять літ існування УНДС" - виголосив ред. І.Липовецький,
2. "УНДС на тлі новітньої української дійсности" - ред. М. Лівицький,
3. "Проблеми державно-політичного устрою майбутньої Незалежної України" - проф. О. Юрченко.
4. "Господарські проблеми майбутньої Української Держави" - інж. Є. Іловінський.

Всі доповіді характеризувалися сумлінним опрацьованням, знанням порушеної теми і широко охоплювали, зазначені в їх наголовках, проблеми.

Після рефератів вив'язалися жваві дискусії, що своїм засягом і своєю тематикою перейшли далеко поза рами виголошених рефератів

і торкалися не тільки минулого і будучности, але й актуальних проблем сучасного українського життя і зокрема ролі та сучасних завдань УНДС.

В дискусіях взяли участь: Л. Янушевич, ред. М. Лівицький, ред. М. Дублянський, проф. В. Кубійович, полк. М. Шраменко, інж. Є. Головінський, проф. О. Юрченко і інші.

Після дискусій делеґати забрали слово для своїх завваг і вияснень, а ред. М. Лівицький остаточно зреасумував загальні виники праць Конференції.

Було прийнято резолюцію наступного змісту:

„Члени Українського Національно-Державного Союзу, зібрані 28 липня 1951 року на Урочистій Конференції для відзначення 5-ої річниці існування Організації, -

„Пересилають свій гарячий братерський привіт революційно-повстанським борцям на Батьківщині і всьому поневоленому Українському Народові .

„Вітають Державний Центр УНР в особах Президента Андрія Лівицького, Голови УНРади проф. Б. Іваницького та Голови ВО УНРади проф. Ісаака Мазепи.

„Висловлюють своє дружнє спасибі всім організаціям та членам і прихильникам УНДС, розсіяним по різних країнах світу, за надіслані ними привіти і бажають їм усім, а насамперед Голові ЦК нашого Союзу проф. М. Олексіїву, заступникові Голови Контрольної Комісії ген.-полк. М. Омел'яновичу-Павленкові та кол. заст. Голови ЦК судді В. Соловійові, - побажання успіху в їх національно-політичній праці.

„Вітають новозасновану на терені Америки нову Організацію під назвою „УНДС в ЗДА" і бажають їй повного розвитку та успіху в її праці для нашої великої мети: відновлення Незалежної, Соборної Української Народньої Республіки.

КОНФЕРЕНЦІЯ УНДС У МЮНХЕНІ .

/Думки і спостереження/.

Фельдмохінґ... Невеличка підміська стація. Навколо низькі партерові і одноповерхові будівлі, розкидані серед залені городів і зрілого жита. Вдалеччині Шляйсгайм, „Варнер", „Функ" і Мюнхен. Звенить коса, що хвилини звенять стаційні сигналізаційні уряджения і пролітає якийсь потяг. Деякі з них зупиняються і тоді нові, веселі групи учасників Конференції вливаються на салю фельдмохінського "ґаствіртшафту", де має відбутися нині ювилейна урочистість УНДС.

Чистенька і затишна саля вже вщерть наповнена. Зближається 11-та година ранку. Президія ЦК займає місце за президіяльним столом. Конференцію розпочато...

Урочиста хвилина віддання пошани пам'яти Головного Отамана Симона Петлюри і всіх, хто згинув за волю України. Урочиста година читання привітань, що з різних кінців світу говорять про те, що УНДС не змарнував часу в минувшині, перелічують осяги його в політично-державній роботі, висловлюють вірність ідеям Симона Петлюри, що є провідними ідеями УНДС, і запевняють, що жадні простори не стоять на перешкоді єдности і праці УНДС. Молодь висловлює надію, що матиме честь привітати наступну ювилейну урочистість УНДС вже в золотоверхому Києві.

Палка промова Команданта Української Національної Ґвардії от. Т. Вульби-Боровця і... привітання закінчені. Конференція переходить до заслухання цілої низки рефератів, теми яких читачам "Бюлетеню" вже відомі.

Можна вважати, що на цьому урочиста Конференція була закінчена, бо далі розпочалася конференція ділова, ділова в повному значінні цього слова.

Пишучи ці рядки не можна поминути й того факту, що на своєму засіданні 19.8. ц.р. Президія ЦК ухвалила, що Конференція має бути замкнута і що має бути вона як би родинним святом Організації, на якому кожний з її учасників міг би почуватися „як у себе вдома".

Цей факт також поважною мірою спричинився до зменшення урочистого характеру Конференції, але на цьому виграла її діловість.

Зачитані на Конференції реферати вирізнялися своїм солідним опрацьованням і знанням порушених в них проблем. В дещо скороченому вигляді вони будуть уміщені в збірнику УНДС, що незабаром буде даний до друку, і наші читачі матимуть змогу з ними зазнайомитись.

В дискусіях фігурувала сучасність і майбутність. Над минувшиною Конференція скоро перейшла до порядку денного. Ціла Конференція тривала 12 годин: від 11-ої години ранку, до 11-ої години вечера.

Закінчуючи цей коротенький і дуже поверховий огляд Конференції, хочемо підкреслити кілька явищ, що відрізняли її від попередніх конференцій УНДС.

Конференція 28 липня 1951 року була першою конференцією, на якій було показано УНДС в його повній організаційній структурі як в Німеччині, так і в інших европейських і заморських країнах.

Ця конференція показала, що між Централею і членами та прихильниками УНДС, розкиданими по цілому світові, існує контакт і ідейний зв'язок, для яких віддаль і простір, як це підкреслювалось в оголошених листах і привітаннях, не можуть бути перешкодою.

Вона яскраво освітлила, пройдений Організацією п'ятилітній шлях і належно оцінила громадсько-політичну і державну роботу, що її проробив УНДС на протязі п'яти років свого існування. Вона заглянула в майбутність, але обережно, не зупиняючись на розробленні деталів, знаючи, що час і інші обставини можуть змінити навіть найбільш реальні, сьогодні в деталях опрацьовані, - передбачення і пляни.

Ще одна характеристична риса цієї Конференції: на ній не можна було помітити ознак будь якого песимизму. Оскільки на Делеґатському З'їзді в Ляйпгаймі на весні 1949 р. доводилось чути: „Може це вже останній З'їзд в Німеччині?"... Оскільки на Конференції Центральних Органів УНДС в Новому Ульмі в січні 1950 року довелося почути: „Може ми вже не збиремося в цьому товаристві?" Остільки на цій Конференції цих ноток не було. Навпаки, вона висунула бажання зібрати весь УНДС-івський актив і в найскоршому часі відбути нову конференцію, присвячуну виключно біжучим актуальним справам української внутрішньої і зовнішньої політики, в яких УНДС мав би сказати своє слово...

І коли учасники цієї Конференції, прощаючись, говорили своє „до побачення", то знали, що незабаром вони дійсно побачаться за спільним столом нарад в тому чи іншому еміґраційному осередкові...

І. Л-ий

УНДС В ПРИВІТАННЯХ

Привітання, надіслані на Конференцію з приводу п'ятої річниці існування УНДС, є багатим матеріялом для випровадження висновків про його ролю і завдання в сучасному українському громадсько-політичному житті.

Пан Президент в своєму привітанні стверджує, що УНДС „від самого свого заснування бере активну і позитивну участь у загально-національній визвольній роботі та твердо стоїть на позиціях підтримки нашого Державного Центру" і що в його рядах „зійшлися до гурту представники всіх земель України для спільної праці на користь нашої поневоленої Батьківщини".

Голова УНРади проф. Б. Іваницький підкреслює, що „не тільки за своєю програмою, але й за тактикою і практикою в УНРаді УНДС усе стоїть на ґрунті, насамперед, державницьких ідей та змагань, ніколи не виявляючи перебільшених „партійних амбіцій та інтересів".

Голова ВО УНРади проф. І. Мазепа висловлює думку, що УНДС „є найкращим носієм і оборонцем традицій демократичної державности - Української Народньої Республіки, - прапор якої незмінно ніс і втримав в найтяжчі часи існування Державного Центру"...

Перебуваючий в ЗДА голова Президії ЦК УНДС проф. М. Олексіїв в свому привітанні пише:

„Із задоволенням і гордістю можна констатувати високу політично-державницьку працю виконану УНДС на пройденому етапі і з певністю сміло йти в майбутнє по шляху завершення боротьби за відновлення УНРеспубліки за закріплення і зміцнення її.

УНДС постав на новому етапі цієї боротьби як організаційне оформлення державницького руху українських трудових верств, прагнення і ідеали яких здійснював в боротьбі та державно-творчій праці і сформлював у своїх заповітах Великий Отаман С. Петлюра.

Ті заповіти є основою ідеольогії і тактики УНДС. Тому наша Організація ідейно нерозривно пов'язана з широкими масами нашого народу, що надає їй наснагу бути на передових відповідальних постах в боротьбі за демократичну Україну „без холопа і пана", віру в осягнення цієї мети.

Гідно ж виконаймо своє покликання!...

Під прапором і з гаслами нашої епохи-епохи Петлюри, УНДС матиме опертя на демократичні державницькі елементи цілого нашого Народу, звідкіль і прийде поповнення його рядів"...

В привітанні Української Соціялістичної Партії, між іншим, говориться: „Впродовж п'яти років за нових обставин, що склалися після другої світової війни, УНДС провадив конструктивну працю, розвинувши її на всіх континентах, боронячи ідею української демократичної державности".

Головна Управа Союзу Українських Ветеранів підкреслює, що „УНДС належить до найбільш споріднених з Союзом Українських Ветеранів організацій та об'єднав наш державно-творчий актив до продовження визвольної боротьби 1917-1921 років під старими бойовими прапорами Головного Отамана Симона Петлюри і своєю ініціятивою та працею спричинився до створення УНРади, що продовжує нині українські визвольні змагання"...

Новойоркський Відділ Товариства Допомоги Українській Національній Гвардії в Америці вітає учасників Конференції, як „будівничих і воїнів Української Демократичної Соборної Держави, згуртованих у передовому загрні українського національно-визвольного фронту, - в УНДС"...

Молодь, зорганізована в ОДУМ в Англії „сподівається і вірить, що демократична молодь української еміґрації матиме честь незабаром, разом з усією молоддю визволеної Батьківщини, вітати чергові урочисті конференції УНДС в золотоверхій столиці України - Києві"...

Президія новойорського відділу УНДС в ЗДА при цій нагоді „проголошує, що домінуюча більшість членів УНДС в Америці заявила свою готовість непохитно залишитися активними членами УНДС в ЗДА та ширити й зміцнювати його ідеольогічні прагнення серед прихильників УНДС, що вже в багатьох випадках перейшли до складу активного членства УНДС в ЗДА..."

Група членів УНДС в Ст. Паул-Міннеаполіс „висловлює своє повне довірря Центральному Комітетові УНДС, визнаючи конечність всебічної для нього підтримки" і пише: „За п'ять років свого існування УНДС зробив велику роботу і ми є горді за свою Організацію".

„Не дивлючись на те, - читаємо далі, - що ми знаходимося далеко від Вас, ми й надалі триматимемо зв'язок з нашею Централею, щоб спільними силами приймати участь у визвольній боротьбі"...

Філядельфійська група членів і прихильників УНДС так оцінює його п'ятилітню працю: „Пройдений нашою славною організацією шлях, не розпилився в минувшині, не пропав марно. Він вкрив себе лаврами таких невмирущих, історичних здобутків на політично-національному терені, як співтворення з нашої ініціятиви Української Національної Ради"... Ця ж група підкреслює, що „духовий міст завжди залишиться міцним між нами і що „простори, океани, гори, річки та прерії не мають жодного впливу там, де квітне і перемагая здорова ідея. Духового зв'язку ніяка сила не спроможна зруйнувати і пірвати!"...

Група членів і прихильників УНДС в Буффало пишуть: „З великою радістю і щирими думками переносимось ми до Вас з-за океану в цей день, коли згадуємо офіційний виступ УНДС на арену розбурханого політичного життя нашої еміґрації. Двадцяті роковини смерти бл. п. Симона Петлюри достойно відзначено актом постання нашого Союзу. Ідеї Симона Петлюри в цім акті лягли основою життя УНДС... На сторожі державницьких ідей Симона Петлюри, як епохальних на сході Европи, - стали УНДС-івці, „прапор, яких кличе і кликатиме іти з ним у майбутню визвольну боротьбу"...

Центральне Бюро УНДС в Австралії декляруе наступне: „Розділені океаном, ми серцем і думками перебуваємо в єдности з Вами. Працюючи в міру наших скромних сил для збереження незмірно великого ідеалу визволення Батьківщини, будемо вірні заповітам Симона Петлюри, стоятимемо на стороні славних прапорів УНР в рядах нашого УНДС, під проводом його Центрального Комітету"...

Група членів УНДС в Англії разом з привітом пише: „Віримо що 5-тилітній шлях УНДС був вірний і відповідаючий вимогам інтересів нашого народу".

Те ж пише й осередок УНДС у Мюнхені: „дивлючись на працю й розвиток Союзу, можемо з певністю сказати, що ці п'ять років не були змарновані та що вони були якнайліпше використані"...

Осередок УНДС в Кляйнкетці також вважає, що „5 літ існування УНДС це - п'ять довгих літ всебічної і жертвенної праці для Українського Народу", а далі пише: „перебуваючи нині душею і серцем з участниками цієї Урочистої Конференції, ми певні того, що в з нашими серцями б'ють нині тисячі сердець наших братів і сестер, що ще недавно були з нами тут, в рядах УНДС, а нині віддалені від нас тисячами кілометрів океану. Використовуючи цю урочисту хвилю і цю небуденну нагоду, ми, що перебуваємо нині не в ірівських таборах, а вже в німецьких, ми - „залишенці", звертаємося до них з палким нашим закликом:

Прискорте і поширте організацію Ваших УНДС-івських лав там за океаном! Зміцніть морально і матеріяльно базу, на якій опирається авторитет і праця Централі УНДС ! І дайте тим можливість нашій організації в наступному п'ятилітті виконати ті завдання, які ставить перед нею час і історія !!!"

/Секретаріят ЦК УНДС /

НАД УКРАЇНСЬКИМИ МОГИЛАМИ В АВГСБУРЗІ

На багатому і роскішно утриманому північному цвинтарі в Обергавзен у Авґсбурзі є український куточок, де протягом останніх років виросла вже не одна українська могила. В травні 1948 року тут поховано члена основоположника УНДС д-ра В. Лукіяновича, в серпні того ж 1948 року - колишнього голову авґсбурського відділу УНДС -

проф. Н. Кибалюка і ґен. В. Петріва, у вересні 1948 року - члена Селягської Спілки і прихильника УНДС - Д. Йову, в січні 1951 року - кол. віцеміністра шляхів УНР - інж. Ю. Колларда і недавно, 7 червня ц.р., - сотн. армії УНР - Івана Гордієнка.

26 липня ц.р. відбулася тут жалібна урочистість: посвячення надгробного пам'ятника на могилі бл. п. Н. Кибалюка і хрестів на могилах бл. п. Ю. Колларда і І.Гордієнка.

На дворі панував похмурий літній день. З сірих хмар, що широкими хвилями несуться з недалеких Альп в північному напрямку, часами спадав дрібненький дощик. Але в пообідніх годинах, коли на цвинтарі почали збиратися гуртки українців, небо прояснилося і навіть сонце, на короткий час, залляло своїм промінням старі дерева і роскішну декораційну зелень цього чудового цвинтаря.

Над могилою бл. п. проф. Н. Кибалюка розпочинається служба Божа, яку править о. протоєрей Іполіт Шеметило. Невеличким чоловічим хором керує п.Кульчицький. На могилу складається два великі вінки живих квітів: від родини небіжчика і від УНДС. Ці чотирі літери, золотом вириті на широкій білій стрічці, блистять в проміннях сонця. Серед присутніх: делеґація УНДС, в яку увійшли проф. Д.Зайців, полк. М.Шраменко /Авґсбурґ/, суддя І.Іножарський /Карльсруе/, ред. І.Липовецький /Кляйнкетц/. /Урядуючий голова УНДС М.Лівицький, затриманий у Мюнхені, не міг взяти участь в цій жалібній урочистості/. Головну Управу СУВ репрезентував полк. В. Татарський, а Союз Українських Інвалідів - інж. І. Попович і сот. Н. Зіневич.

В цвинтарній тиші поволі тонуть останні акорди „Вічної пам'яти". Служба Божа кінчилася. До могили підходить Генеральний Секретар УНДС ред. І.Липовецький і виголошує наступну промову:

„Дорогий Неофіте Яковлевичу!... Дорогий Товаришу !... Минуло вже три довгих роки, коли невблаганна смерть несподівано і передчасно розлучила нас, і ми знову зібралися над Твоєю могилою, щоби поставити над нею Тобі міцний і тривалий пам'ятник.

Але цей пам'ятник, це- лише скромна, і лише зовнішня ознака тієї пошани і любови до Тебе, яку ми носимо в своїх серцях і душах. Це - лише краплина тієї вдячности, на яку заслужив Ти в свому житті від нас і від Батьківщини за ту велику і всебічну працю, якою так рясно усіяв Ти свій життєвий шлях і за ту велику любов до України, яку Ти носив у своєму серці до останніх хвилин свого життя.

Молоді роки... Духовна семінарія і перед Тобою стеляться перспективи праці для народу. Але для служення народові Ти вимагав для себе широких просторів. Село, або волинське місто - це була замала арена для Тебе... Коли вибухла революція, коли в огні і бурі цієї революції повстала Україна - де міг тоді бути Ти? Ти був тоді там, де були всі українські патріоти - в рядах армії УНР, як старшина кнацької школи, що виховувала українських старшин. Потім - професор ґимназії, голова „Просвіти" на Волині, що завдяки Твоїй невсипучій праці розрослася і мала до 150 філій по різних волинських містах і селах. Потім - вигнання: заборона жити серед свого народу, і довгі роки життя у Люблині під надзором польської поліції. Потім, з приходом німців, головування в люблинському УЦК і жертвенна праця для цілої Холмщини. А потім еміґрація і діпівські табори...

І коли в 1946 р. постає орґанізація, що ставить собі за ціль об'єднати актив української еміґрації навколо прапорів і ідей Симона Петлюри, коли постав Український Національно-Державний Союз, - Ти був в числі тих, що брали в ньому найбільш активну участь і стояв на чолі авгсбурського відділу УНДС...

І від цієї Організації, від Українського Національно-Державного Союзу, мене послано нині, щоби на Твоїй могилі зложити квіти вдячности за Твоє горіння для України.

Пам'ятник, який поставили нині над Твоєю могилою, тривалий, але своєю працею як культурно-освітній діяч, як широко знаний діяч на полі церковному, як громадсько-політичний діяч в широкому значенні цього слова, як журналіст і письменник - Ти створив собі ще за свого життя інший, о моного тривальший , пам'ятник, пам'ятник нерукотворний, пам'ятник, який будують самі собі люди того широкого покрою, до яких належав і Ти, дорогий Товаришу...

І на цьому нерукотворному пам'ятнику навіки вирито Твоє ім'я - в пам'яти, серцях і душах всіх тих, з ким Ти жив і для кого Ти ціле своє життя працював...

А жив і працював Ти для України!..."

Після посвячення пам'ятника на могилі бл. п. Н. Кибалюка, відбулася панахида по тих українцях, що поховані в цьому українському куточку північного авгсбурського цвинтаря і посвячено хрести на могилах б. п. Ю. Колларда і І. Гордієнка. В цій урочистости делеґація УНДС також взяла участь в своєму повному складі.

По закінченні цієї урочистости делеґати УНДС зложили квіти на могилах бл. п. В.Лукіяновича і Д.Йови, а також відвідали могилу б. п. В. Петріва.

Нагляд над будовою надгробника на могилі б. п. Н.Кибалюка і організацію згаданої тут жалібної урочистости перепровадив інж. І. Попович.

І. Лисогорський

==========

МІЖ ДВОМА ЧИСЛАМИ

/Хроніка життя УНДС/

В часі між 26 VI. і 18.VIII. ц.р. відбулося вісім засідань Президії ЦК УНДС, на яких обговорювались різні справи, зв'язані з життям і діяльністю Орґанізації.

В засіданнях Президії ЦК 30 червня ц.р. і 7 липня взяв участь, прибувший з Англії, ред. М. Добрянський.

Відзначити належність також засідання Президії ЦК з дня 8.VIII. ц.р., що відбулося в присутности повного складу її членів і на якому було обговорено сучасну загальну ситуацію і становище УНДС,а також справу поповнення новими членами Президії ЦК, ЦК і фракції УНДС в УНРаді.

Поза цим:

26.VII. 1951 Делеґація УНДС відвідала українські могили в Авгсбурзі і взяла участь в посвяченні надгробника на могилі б.п. Н. Кибалюка;

28.VII.1951 Відбулася урочиста Конференція, присвячена п'ятій річниці існування УНДС,

3.VIII.1951 Делеґація УНДС взяла участь в черговій Конференції Бльоку Демократичних Партій,

19.VIII.1951 Урядуючий голова ред. М. Лівицький репрезентував УНДС на Краєвій Конференції Української Національної Ґвардії в Німеччині.

На засіданні Президії ЦК в дню 18 серпня ц.р. присутні урочисто попрощалися з проф. Д. Зайцівим, з огляду на його виїзд до Бразилії. Перед своїм виїздом проф. Д. Зайців одержав мандат головного уповноваженого УНДС на Південну Америку.

Секретаріят Президії ЦК УНДС

==========

З НАШИХ ЛИСТУВАНЬ .

У відповідь на лист Президії ЦК УНДС, поданий на першій сторінці „Бюлетеню УНДС" ч.5, п. О.П. Петлюрова пише /22.6.51/:

„ Завжди оці тижні до 25-го травня і після - видаються мені дуже важкими. Ніби якусь велику воду треба переплисти чи то якісь нетрі перейти, і Ваш теплий спогад про Симона Васильовича улекшує мені сей час. Сердечна подяка Вам за се. Симон Васильович був би дуже радий знати, що люди не схитнулися, не впали, а продовжують боротьбу. Дай Вам Боже сил і здоров'я дочекатися більш ясних днів"...

==========

На привітання вислане Єпископові Кир Іванові Вучкові з нагоди його високого відзначення, - Президія ЦК УНДС одержала відповідь, підписану Його Ексцеленцією, в якій було зазначено:

„Апостольський Візітатор для Українців в Західній Европі сердечно дякує за привіт і побажання. Благословить усім добром".

==========

ДО ХВАЛЬНОЇ ПРЕЗИДІЇ ЦК УНДС .

... надсилаючи при цьому мого „одкритого листа до пп. товаришів членів УНДС", прошу його умістити, оскільки то можливо, на сторінках найближчого числа „Бюлетеню УНДС".

ОДКРИТИЙ ЛИСТ

до всіх п.п. Товаришів членів і прихильників УНДС :

Я, член - основоположник УНДС, ось уже другий рік чекаю на виїзд до Канади і сижу тепер на глухій провінції в Німеччині. Я вирішив оце звернутися до всіх Вас, дорогі товариші по організації, з оцим одкритим листом. Сором мене часами палить, що ми, члени єдиної організації, яка своїм патроном має св. п. Симона Петлюру, члени організації, яка взяла на себе обов'язок бути носієм і пропаґатором ідей, для яких жив і життя своє віддав Симон Петлюра, ми, розкидані лихою долею по цілому світові, -забули свої обов'язки перед нашою організацією. Правда, ми доручили за всіх нас разом, і в нашому імени, ті обов'язки нести ЦК нашої організації і його Президії. На плечі цих наших представників ми склали всі ці обов'язки, але забули про свої, бодай елементарні, обов'язки у відношенні до цих наших товаришів, які залишилися на терені чи місці перебування Державного Центру і роблять велику роботу. Ця робота всім Вам є відома й не мені тут про те росписуватися. Хочу тут згадати те, що недавно я довідався, що за останній рік ЦК УНДС дістало від поодиноких членів організації членських вкладок коло .... 200.- долярів. Цих грошей ледве чи вистарчить на оплату звичайних канцелярійних і поштових видатків, на листування зі своїми членами, розкиданими по цілій земській кулі; а чого-ж варта організація без свого друкованого органу? Прошу собі пригадати, що всі політичні організації мають свої друковані органи /а то й по кілька їх/. І лише наша організація не має змоги спромогтися навіть на якийсь порядний бодай квартальник. Є і люди до праці, є й кому забрати слово, та ... лише грошей не має. А не має грошей, бо ми, члени організації, віддавши в руки Президії ЦК долю нашої організації, а з нею і честь її і нашу, самі забули про те все і не хочемо допомогти їй матеріяльно. Даємо, й то щедрі датки /цілком не заперечую/, і на цілі державні, й національні, й громадські, тільки... чомусь нам бракує того гроша для своєї організації. Цілком припадком до рук моїх попало останнє число „Вільного Слова" - органу Україн-

ської Соціялістичної Партії, що виходить в Німеччині, в Авґсбурзі. Орган ЦК УСП. Солідне, чепурне видання, видається на фонди, зібрані від членів організації. А на останній сторінці цього числа - справоздання за надіслані до ЦК УСП членами організації гроші для участи УСП в міжнародній Соціялістичній Конференції, що відбулася в Німеччині в Франкфурті над Майном. І скільки ж Ви, дорогі товариші, думаєте ЦК УСП дістало від своїх членів грошей на цю конференцію? Рівно 670 долярів! Це за один місяць, і то лише на конференцію. Боженьку! Мені аж дух заткало. Це ж - соціялісти, про яких говорять, що їх вже й на світі не існує і що ціла їх організація має раптом чуть не 10 членів і... 670 доляпів одноразово! А наша організація ж налічує кілька тисяч лише дійсних членів, не рахуючи прихильників... Та чи не буде сором палити? Палить! Це й спонукало мене звернутися до всіх Вас, дорогі товариші, з цим листом. Горяче закликаю всіх протягом найближчих днів надіслати бодай з 10 долярів до каси ЦК і протягом найближчого часу вирівняти всі свої залеглости та цим сповнити наш обов"язок, а за тим і зберегти ім'я та честь організації, до якої ми належимо. Поступаючи сам по думці цього заклику, з осібна закликаю своїх товаришів по Корнбергу - братів Шапки, п. Заваловича, п. Креєра, п. Микитенка, п. Качура Кузьму і інших.

З товариським привітом

Бувший „корнбержець".

==========

До Президії Комітету Українців Канади, у Вінніпеґу.

Високодостойні Панове!

Президія Центрального Комітету Українського Національно-Державного Союзу /УНДС/ щиро вітає Президію Комітету Українців Канади з нагоди 60-ої річниці поселення перших українців у Канаді.

Істоту кожного українського патріота наповнює почуття гордости, коли вдивляється він нині в національний дорібок українців у Канаді: з просторими і добре загосподарованими фармами, численними українськими церквами, народніми домами, шкільництвом, громадськими і культурно-національними інституціями, господарськими підприємствами, пресою, з широко-розвинутим релігійним, культурно-національним, господарським і громадсько-політичним життям.

Вересневі дні, в яких українська людність у Канаді святкує своє Свято Українських Піонерів, приковує до себе увагу цілого українського загалу і стає імпозантним СВЯТОМ ПЕРЕМОГИ, перемоги мозольної праці рук українського піонерства у Канаді і перемоги його незломного національного духа.

Коли до всіх здобутків українців Канади додати ще й той факт, що вони не забувають про край свого походження і, по можливості, підтримують визвольну боротьбу українського народу за свою самостійну і соборну, демократичну державу - Українську Народню Республіку, - то цим буде завершена величава будівля національної праці канадійських українців.

Щасти Боже й надалі у Вашій корисній і патріотичній діяльности. Українці з Европи бажають Вам повних успіхів!

Президія ЦК УНДС .

==========

Адреса Редакції: Mykola Liwyckyj München-Pasing, Postlagernd Germany, US - Zone.

==========

На правах рукопису .

==========